

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. J.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, čj. OAM-1117/ZA-ZA11-ZA16-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2018, čj. 63 Az 5/2018-100,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2018, čj. 63 Az 5/2018-100, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, čj. OAM-1117/ZA-ZA11-ZA16-2015, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, **se nepřiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce požádal o mezinárodní ochranu z důvodu své příslušnosti k Církvi Boha všemohoucího. Uvedl, že v Číně není umožněno svobodně vyznávat víru a v některých případech dochází k pronásledování a perzekuci z náboženských důvodů.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované Krajský soud v Ostravě zamítl. Rozhodnutí žalovaného označil krajský soud za přezkoumatelné, věcně správné a zákonné. Ve věci přitom nevyplynuly žádné relevantní skutečnosti, které by svědčily o přiměřené pravděpodobnosti toho, že by mohl být žalobce v budoucnu pronásledován. Nebylo ani prokázáno, že by mu hrozilo reálné nebezpečí vážní újmy odůvodňující poskytnutí doplňkové ochrany.

II. Argumenty kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel spatřoval přijatelnost kasační stížnosti v tom, že žalovaný ani krajský soud nerespektovali ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně posouzení věrohodnosti výpovědi stěžovatele. Nesprávně také aplikovali test přiměřené pravděpodobnosti a nerespektovali zásadu „*v pochybnostech ve prospěch žadatele*“.

[5] Stěžovatel namítal, že krajský soud se nevypořádal náležitě s námitkami obsaženými v žalobě a nekriticky přejal veškerou argumentaci žalovaného, ačkoliv ta se ve velké míře pohybovala v rovině nepodložených domněnek a spekulací.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že v rámci soudního řízení navrhoval k provedení několik důkazů, mj. i článek Amnesty International ze dne 7. 3. 2018, který vypovídal o tom, že neúspěšným čínským žadatelům o mezinárodní ochranu může po návratu do vlasti hrozit špatné zacházení. Krajský soud však všechny důkazní návrhy odmítl pro nadbytečnost, neboť dle něj byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností.

[7] Stěžovatel poukázal na svou příslušnost k církvi Všemohoucího Boha. Tato církev se nachází na seznamu zakázaných církví a příslušníci této církve mohou být v zemi původu pronásledováni; stěžovatel k tomu poukázal na čl. 300 čínského trestního zákoníku, podle kterého hrozí za členství v zakázané církvi trest odnětí svobody na 3 až 7 let a poukázal také na rozsudek soudního dvora Evropské unie ze dne 5. 9. 2012 ve spojených věcech C-71/11 a C-99/11, který vyložil několik ustanovení kvalifikační směrnice v kontextu pronásledování z náboženských důvodů. Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem a žalovaným v tom, že by tyto skutečnosti samy o sobě nestačily k přiznání mezinárodní ochrany.

[8] Krajský soud i žalovaný se podle stěžovatele nedostatečně a nesprávně zabývali také posouzením věrohodnosti tvrzení stěžovatele ohledně důvodu jeho vycestování z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud a taktéž žalovaný ve svých rozhodnutích v této souvislosti poukázali na to, že stěžovatel uvedl nepravdivé informace

pokračování

při podání žádosti o vízum, přičemž následně o této skutečnosti neinformoval správní orgány při první možné příležitosti. Stěžovatel tuto skutečnost nepopřel, ale uvedl, že je přesvědčen o nemožnosti dovodit z tohoto jeho jednání nevěrohodnost, neboť okolnosti vyřízení víza nejsou v případě stěžovatele relevantní ve vztahu k posouzení důvodnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomu poukázal na zprávu veřejného ochránce práv. Dle této zprávy může být předložení nepravých dokumentů při vyřizování víza relevantní ve vztahu k posouzení věrohodnosti kupříkladu v případě, kdy je sporná samotná totožnost žadatele o mezinárodní ochranu. Stěžovatel však předložil nepravé dokumenty pouze za účelem zvýšení šance na získání víza. Stěžovatel nadto sám přesně identifikoval veškeré nepravdivé informace, které při žádosti o vízum uvedl. Stěžovatel dále nesouhlasil ani s výtkou, podle které měl možnost požádat o mezinárodní ochranu ihned po svém přiletu na letiště.

[9] Stěžovatel nesouhlasil ani s posouzením otázky vnitřního přesídlení. Žalovaný podle stěžovatele nezhodnotil reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost řešení problémů stěžovatele prostřednictvím vnitřního přesídlení; neuvedl ani konkrétní oblast, kam by se stěžovatel podle něj měl přesídlit.

[10] Stěžovatel namítl, že krajský soud i žalovaný přisouvali velký význam tomu, že ze země bez problémů vycestoval na základě pravého cestovního pasu přes pekingské letiště. Skupina čínských křesťanů, kterým byl azyl udělen, však rovněž vycestovala ze země na základě vlastního cestovního dokladu a azyl jim byl přesto udělen.

[11] Krajský soud pak podle stěžovatele přehlédl jeho argumentaci týkající se údajného organizovaného příchodu skupiny čínských křesťanů do České republiky. Argumentace žalovaného v této otázce byla podle stěžovatele založena na ničím nepodložených domněnkách správního orgánu, které postrádaly jakoukoliv oporu ve správním spisu

[12] Stěžovatelem závěrem namítnul, že se kromě obav z pronásledování z důvodu jeho náboženského přesvědčení obává také případného postihu za podání žádosti o azyl v zahraničí. Poukázal na to, že případ čínských křesťanů byl medializován v českých i zahraničních médiích, přičemž on sám vycestoval ze země na krátkodobé vízum a před skončením jeho platnosti se do Číny nevrátil. Závěry žalovaného i krajského soudu nemají v tomto ohledu oporu ve správním spisu.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje zájmy stěžovatele a nepřináší ani žádnou novou právní otázku, kterou by Nejvyšší správní soud doposud neřešil, či potřebu se od dosavadního řešení takovéto otázky odchýlit. Kasační stížnost podle žalovaného kopírovala žalobu. Žalovaný nesouhlasil s tím, že si měl krajský soud opatřit další relevantní zprávy; uvedl k tomu, že soud má v daném případě především přezkumnou roli a žalobce je tedy ten, kdo disponuje předmětem řízení včetně opatření důkazů. Krajský soud se podle žalovaného také dostatečně zabýval otázkou příslušnosti stěžovatele k Církvi Boha všemohoucího, která měla být podle stěžovatele důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud odůvodnil řádně i otázku věrohodnosti stěžovatele, otázku vnitřního přesídlení, okolnosti vycestování stěžovatele ze země původu i otázku organizovaného příjezdu stěžovatele a dalších jeho souvěrců do České republiky. Krajský soud podle žalovaného správně a

v dostatečném rozsahu posoudil všechny námitky uplatněné v žalobě a kasační stížnost podle něj proto nebyla důvodná.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

III. A Procesní otázky

[15] Protože se jedná o kasační stížnost podanou ve věci udělení mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve tím, zda podaná kasační stížnost významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy ve smyslu citovaného ustanovení přijatelná. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] Kasační stížnost tedy může být přijatelná mimo jiné v případě zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tak tomu je i v právě projednávané věci, neboť, jak bude rozebráno níže, posouzení nedůvěryhodnosti stěžovatele a odůvodněnosti jeho strachu z pronásledování z důvodu náboženství bylo takovými zásadními pochybeními stíženo.

III. B Odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství

[17] Stěžovatel namítal, že u něj byl dán odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Ke shledání odůvodněného strachu z pronásledování totiž není nutné, aby byl již on sám v minulosti vystaven konkrétním aktům pronásledování; dostačuje, pokud by bylo prokázáno, že mu pronásledování hrozilo z důvodu členství v Církvi Boha všemohoucího. S tímto východiskem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[18] V posuzované věci skutečně nebylo prokázáno, že by sám stěžovatel byl vystaven jednání, které by bylo možné označit za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Stěžovatel ve správním řízení uvedl, že odešel z domova poté, co se jeho otec dozvěděl, že je věřícím. Byl zatčen jeho spoluvěřící a on se obával, že by jeho spoluvěřící mohl při výslechu vyzradit jeho skutečné osobní údaje. Pro svou církev zpracovával videa. Policie navštívila jeho rodiče na přelomu září nebo října 2015. Policie pak znovu přišla před jeho odjezdem z vlasti. Policie měla nejen jeho fotografii, ale věděla, kde bydlí jeho

pokračování

rodiče. Neslyšel sice o tom, že by policie měla zatýkáci rozkaz, ale myslel si, že byl vyšetřován, pokud ho policie hledala.

[19] Nejvyšší správní soud v podrobnostech k odůvodnění této otázky odkazuje na nedávné rozsudky zdejšího soudu (čj. 9 Azs 39/2019-77 a čj. 2 Azs 401/2018-64). Toto odůvodnění lze plně vztáhnout také na nyní projednávanou věc, neboť i zde postupoval žalovaný obdobným způsobem a také okolnosti věci byly v nyní projednávané věci obdobné. Žalovaný se ani v nyní projednávané věci nevypořádal s otázkou, zda sama příslušnost k Církvi Boha všemohoucího nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování. Žalovaný mohl konstatovat, že tomu tak není, nebo mohl dospět k závěru, že stěžovatel je nedůvěryhodný v samotné otázce své příslušnosti k této církvi. Nechal ji však otevřenou, neboť na str. 23 napadeného rozhodnutí konstatoval, že *„nelze zcela vyloučit, že výše jmenovaný je příslušníkem Církve Boha všemohoucího, neboť jeho výpovědi stran uvedené církve alespoň v základních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít.“* Za této situace se však žalovaný nemohl zastavit u názoru, že samotný stěžovatel nebyl v minulosti vystaven aktům, které by bylo možno kvalifikovat jako pronásledování, ale měl se podrobně zabývat otázkou, zda mu takové ústrky nehrozí právě z důvodu samotného jeho členství v Církvi Boha všemohoucího.

[20] Žalovaný se taktéž nevypořádal s hrozbou trestního postihu z důvodu členství v dané církvi, k němuž stěžovatel uvedl, že uvedená církev je v Číně zakázána a podle čl. 300 čínského trestního zákoníku hrozí za členství v ní trest odnětí svobody na 3 až 7 let. Na tuto hrozbu žalovaný zareagoval na straně 25 tím, že stěžovatel *„dle jeho názoru mohl k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci celé Číny. Žadatel sám tuto možnost sice vyloučil s tím, že zatýkání a mučení věřících probíhá v celé Číně, správní orgán je však toho názoru, že žadatel rozhodně mohl k řešení své situace s policií využít možnosti přesídlit se do jiné oblasti či provincie v rámci Číny.“*

[21] Také k této otázce se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v již citovaných rozsudcích čj. 9 Azs 39/2019-77 a čj. 2 Azs 401/2018-64, a Nejvyšší správní soud na ně proto pro stručnost pouze odkazuje.

[22] Posouzení této klíčové námitky lze uzavřít konstatováním, že se žalovaný měl nejprve jednoznačně vyjádřit k otázce, zda stěžovatele pokládá za příslušníka Církve Boha všemohoucího. Poté se neměl zastavit ve svých úvahách pouze na jednoduchém závěru, že stěžovatel sám v minulosti nebyl vystaven konkrétnímu aktu pronásledování, nýbrž měl zvážit i možnost, zda již z důvodu svého členství v této církvi nebylo „přiměřeně pravděpodobné“, že takovému pronásledování vystaven bude. Samotná skutečnost, že by se takovému pronásledování mohl člen této církve vyhnout tím, že se mu pomocí tajných obřadů podaří příslušnost k církvi utajit před státními orgány země původu, pak pohledem judikatury Soudního dvora Evropské unie nedostačuje k závěru, že oprávněný strach z pronásledování neměl.

III. C Nevěrohodnost stěžovatele

[23] Žalovaný na několika místech napadeného rozhodnutí vyjadřoval pochybnosti o azylovém příběhu stěžovatele, nedovodil z nich však jeho nevěrohodnost. Tu však dovodil z toho, že v žádosti o turistické vízum do České republiky uvedl nepravdivé informace. Uvedl tak nepravdivé skutečnosti, a to nejprve vůči českému zastupitelskému úřadu v Pekingu a poté již na území ČR vůči cizinecké policii na Letišti Václava Havla Praha a na jejich nepravdivost jej upozornil až žalovaný v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel nebyl ochoten sdělit správnímu orgánu ani žádné podrobnosti o konkrétních osobách, které mu uvedené vízum zajistily, a které ho nasměrovaly do přijímacího střediska Zastávka u Brna, kam bezprostředně po příjezdu do České republiky odjel požádat o mezinárodní ochranu. Podle žalovaného takový postoj „značně snižuje jeho věrohodnost i ve vztahu k jeho dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příchodu do ČR a požádání zde o mezinárodní ochranu.“

[24] Takové hodnocení je však v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která věrohodnost žadatelů o mezinárodní ochranu zkoumala např. v rozsudku čj. 5 Azs 66/2008-70.

[25] Stěžovateli je totiž možno přitakat v argumentaci, podle níž je pochopitelné, pokud v žádosti o vízum neuváděl takové údaje, které by vedly k jejímu zamítnutí, a tedy k nevycestování ze země původu. Je i pochopitelné, že stejně postupoval, dokud nebyl fakticky i právně na území ČR. Jeho nevěrohodnost tedy nelze založit ani jen na tom, že nepravdivé údaje obsažené v žádosti o turistické vízum zopakoval i při příletu do Prahy. Jeho nevěrohodnost by bylo možno založit teprve, pokud by si navzájem odporovala jeho vyjádření v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo by byla v rozporu se skutečnostmi o zemi původu zjištěnými v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[26] Nejvyšší správní soud také v posouzení této otázky odkazuje ve zbytku na již výše zmiňované rozsudky zdejšího soudu (čj. 9 Azs 39/2019-77 a čj. 2 Azs 401/2018-64), které stejnou otázku řešily v obdobných případech.

III. D Bezproblémovost a organizovanost vycestování

[27] Také v otázce hodnocení způsobu, jakým stěžovatel přicestoval do České republiky, je judikatura Nejvyššího správního soudu jednotná. Již devátý senát zdejšího soudu konstatoval, že by tato otázka mohla mít ve věci určitou relevanci. Podle něj „*indicie obsažené v rozhodnutí žalovaného a týkající se bezproblémovosti a údajné organizovanosti stěžovatelova odchodu z Číny mohou skutečně naznačovat, že stěžovatel fakticky není v zemi svého původu pronásledováním ohrožen či dokonce že jeho odchod byl organizován z důvodů, které by udělení mezinárodní ochrany vylučovaly. V nynější podobě jsou však v rozhodnutí žalovaného uvedeny pouze v podobě indicií a nedořečených náznaků, které nelze soudně přezkoumat. Rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu stíženo vadou nepřezkoumatelnosti a již z toho důvodu je měl krajský soud zrušit.*“ Nejvyšší správní soud se neodchýlil od tohoto závěru ani v nyní projednávané věci a pro stručnost i zde na odůvodnění rozsudku čj. 9 Azs 39/2019-77, odkazuje.

III. E Doplnková ochrana

pokračování

[28] Stěžovatel spatřuje důvody pro udělení doplňkové ochrany v tom, že překročil povolenou dobu pobytu v zahraničí a že byl neúspěšným žadatelem o mezinárodní ochranu, což by se mohly čínské orgány dozvědět; ostatně případ celé skupiny tzv. čínských křesťanů byl široce medializován.

[29] S otázkou důsledků medializace se žalovaný vypořádal na straně 39 svého rozhodnutí, kde připomněl, „že žadatelům o udělení mezinárodní ochrany je garantována ochrana osobních údajů, především ve vztahu k zemi jejich původu (...). Správní orgán doplňuje, že přestože se v českých médiích objevila zpráva o tom, že v ČR žádá o azyl z náboženských důvodů 60 lidí původem z Číny, případně další články k této kauze, nebyly v daných člancích rozhodně uvedeny žádné informace, na základě kterých by bylo možno identitu jednotlivých žadatelů zjistit.“ Dále žalovaný podotkl, že média ve svých informacích citovala samotné žadatele o mezinárodní ochranu či jejich zástupce, což nesvědčí o reálnosti jejich obav ze zveřejnění jejich případů. Tuto úvahu stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nijak nevyvrátil, takže i krajskému soudu lze přitakat v tom, pokud se s ní ztotožnil.

[30] Na zákonnost rozhodnutí žalovaného však má vliv, že ze správního spisu neplyne, že by shromáždil jakékoli podklady, jež by se zabývaly postavením čínských občanů, kteří překročili povolenou dobu pobytu v zahraničí, či konkrétněji postavením neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Číny. Žalovaný se touto otázkou sice zabývá na stránkách 38 a 39 svého rozhodnutí, zde však pouze uvádí, že pokud měly čínské státní orgány o stěžovatele jakýkoli zájem, mohly jej zatknout již před jeho odjezdem; že mohly požádat české orgány o jeho vydání; a že neexistují žádné důkazy o špatném zacházení s neúspěšnými žadatelí o mezinárodní ochranu po jejich návratu do Číny. Dále uvedl: „Správní orgán tak považuje vyjádření žadatele za čistě účelové, protože z jím shromážděných informací rozhodně nelze dovodit, že by žadatel byl po svém návratu do vlasti zadržen, jak tvrdí, a postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů.“ Ani ze samotného rozhodnutí, ani z obsahu správního spisu však není patrné, co žalovaný míní oněmi „jím shromážděnými informacemi“, neboť zde není odkaz na žádný konkrétní podklad, který by se zabýval postavením neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Číny, tím méně pak postavením žadatelů žádajících o azyl z důvodu náboženského pronásledování. Za této situace je nutno konstatovat, že závěr žalovaného není opřen o žádná skutková zjištění, je pouhým nepodloženým názorem a nemůže být aprobován.

[31] Závěrem lze pouze podotknout, že i posouzení důvodnosti udělení doplňkové ochrany samozřejmě závisí z velké části na tom, zda ve stěžovatelově případě nejsou dány důvody, které by způsobovaly jeho celkovou nevěrohodnost. Takové důvody se však dosud promítly do příslušných pasáží rozhodnutí žalovaného pouze v nepřezkoumatelných náznacích, jak bylo rozebráno výše.

IV.

Závěr a náklady řízení

[32] Pro uvedené Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Jelikož i napadené rozhodnutí žalovaného trpí podstatnou vadou, která způsobuje jeho nezákonnost, pro kterou je bylo možno zrušit již v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil také rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[33] Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008-98, shodně též např. rozsudek ze dne 25. 7. 2017, čj. 8 Afs 250/2016-40).

[34] Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Ze spisu krajského soudu ani Nejvyššího správního soudu ovšem nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o kasační stížnosti či v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly. Stěžovatel neměl náklady se zaplacením soudního poplatku, neboť věci mezinárodní ochrany jsou od placení soudního poplatku osvobozeny podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Neměl ani náklady spojené s právním zastoupením, neboť v řízení před krajským soudem byl zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům a v řízení o kasační stížnosti mu byl advokát ustanoven podle § 35 odst. 10 s. ř. s. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.), nikoli žalovaný. Stěžovateli tak žádnou náhradu nákladů řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem nelze přiznat.

[35] Ustanovený zástupce stěžovatele neučinil ve věci žádný úkon, tudíž nemá nárok na odměnu ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. listopadu 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu